

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 5, 2025

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1376](#) 20-02-2025

Omgevingsvergunningen/Oost Gelre

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:1816](#) 14-02-2025

Handhaving/Voorne aan Zee

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:1219](#) 13-02-2025

Omgevingsvergunning/Gelderland

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:317](#) 11-02-2025

Handhaving/Houten

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:315](#) 07-02-2025

Handhaving/De Ronde Venen

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2025:552](#) 12-02-2025

Planschade/Gemert-Bakel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2024:4838](#) 04-12-2024

Handhaving/staatssecretaris I en W

Annotatie

[Is de planschade anderszins verzekerd door de uitbetaling van een bedrag voor het treffen van geluidwerende voorzieningen?](#)

mr. dr. G.M. van den Broek

Annotatie

[Uitleg Afdeling over toepassing einde-afvalcriteria](#)

Roos Bruijnsteen en Bram Schmidt

ANNOTATIE

Is de planschade anderszins verzekerd door de uitbetaling van een bedrag voor het treffen van geluidwerende voorzieningen?***mr. dr. G.M. van den Broek***

1. Appellant lijdt schade door een bestemmingsplan dat de realisering van een nieuwe weg met een rotonde mogelijk maakte, ter hoogte van zijn woning. De nieuwe weg wordt gerealiseerd ten behoeve van de ontsluiting van een nieuwe woonwijk. Het college van de gemeente Hoeksche Waard heeft de aanvraag van appellant om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.
2. Het staat niet ter discussie dat de planologische verandering heeft geleid tot een toename van verkeersbewegingen ter hoogte van de woning. Daardoor is de waarde van de woning gedaald van € 495.000 naar € 480.000. Het geschil gaat ook niet over de omvang van het normale maatschappelijke risico. In het advies dat aan het besluit van het college ten grondslag is gelegd, wordt uitgegaan van het minimumforfait in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro (oud). Daaruit volgt dat een deel van de schade, gelijk aan 2 procent van de waarde van de woning onder het normale maatschappelijke risico valt. Deze drempel is gelijk aan € 9.900. Dat betekent dat appellant in beginsel aanspraak heeft op een tegemoetkoming in planschade van € 5.100. Het geschil betreft de vraag of de tegemoetkoming in de schade 'voldoende anderszins is verzekerd'. Andere aspecten van vergoedbaarheid spelen in deze casus niet.
3. Ten behoeve van het bestemmingsplan Torensteepolder 2015 heeft de gemeente Hoeksche Waard een hogere grenswaarde vastgesteld voor de toelaatbare geluidbelasting vanwege lawaai van het verkeer op de nieuwe ontsluitingsweg. Voorwaarde voor de hogere grenswaarde is, dat er in een aantal woningen nadere maatregelen worden getroffen om aan de maximale binnenwaarde voor het geluid van 33 dB te voldoen. De geluidwerende maatregelen in de woning van appellant zijn dus een voorwaarde om het bestemmingsplan ten behoeve van realisering van de ontsluitingsweg met rotonde vast te kunnen stellen.

4. In het kader van de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade wordt onderzocht of appellant ten gevolge van dit rechtmatige schadeveroorzakende besluit (het bestemmingsplan) in een nadeliger planologische situatie is komen te verkeren, waaruit schade voortvloeit die voor vergoeding in aanmerking komt. Het is aannemelijk dat de geluidwerende maatregelen niet alle geluidhinder wegnemen die appellant ondervindt van de ontsluitingsweg en de rotonde nabij zijn woning. De geluidwerende voorzieningen reduceren de geluidbelasting tot een aanvaardbaar niveau binnen de woning, met gesloten ramen. De omstandigheid dat de geluidbelasting wordt beperkt tot een aanvaardbaar binnenniveau, sluit niet uit dat er na de aanleg van de ontsluitingsweg sprake kan zijn van een toename van de geluidbelasting binnen en buiten de woning. Dat geldt bijvoorbeeld voor het slapen met open raam, of het gebruik van de tuin. Dit kan leiden tot een waardevermindering van de woning vanwege aantasting van woongenot.

5. Midstate is de projectontwikkelaar, die een kostenverhaalsovereenkomst met de gemeente heeft gesloten. Ook is er op 4 december 2018 een vaststellingsovereenkomst gesloten tussen appellant, Midstate en de gemeente in verband met de geluidwerende maatregelen in de woning. Midstate had al eerder – op 4 april 2017 – een bedrag van € 10.737,54 aan appellant betaald in verband met de geluidwerende voorzieningen.

6. Het geschil gaat over de vraag, of met het door Midstate betaalde bedrag ook de planschade is vergoed. De gemeente meent dat er voldoende samenhang bestaat tussen de betaalde vergoeding en de schadeveroorzakende planologische wijziging. De rechtbank volgde dit standpunt. De rechtbank overwoog dat geen beslissende betekenis toekomt aan het ontbreken van een expliciete bepaling in de vaststellingsovereenkomst dat het te veel betaalde bedrag ter compensatie van de planschade is bedoeld, omdat het tegendeel evenmin uit de overeenkomst blijkt (zie ABRvS 21 mei 2008, ECLI:NL:RVS:2008:BD2119 en ABRvS 3 augustus 2005, ECLI:NL:RVS:2005:AU0430).

7. De Afdeling oordeelt anders, en beoogt (kennelijk) te verwijzen naar de overzichtsuitspraak van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582 onder 5.39. In deze overzichtsuitspraak wordt verwezen naar een uitspraak van ABRvS 29 januari 2014, ECLI:NL:RVS:2014:182. Bij de beantwoording van de vraag of de tegemoetkoming in de schade voldoende anderszins is verzekerd, moet rekening worden gehouden met alle relevante feiten en omstandigheden. Verder is het voor de conclusie dat op andere wijze in een tegemoetkoming in de geleden planschade is voorzien, voldoende dat deze conclusie op grond van objectieve gegevens gerechtvaardigd is (ABRvS 19 juli 2006, ECLI:NL:RVS:2006:AY4221). Ook kan een tegemoetkoming in planschade in voorkomende gevallen voldoende verzekerd worden geacht door van derden ontvangen vergoedingen (ABRvS 15 maart 2006, ECLI:NL:RVS:2006:AV5061).

8. In dit geval zijn er naar het oordeel van de Afdeling geen objectieve gegevens die de conclusie rechtvaardigen dat met het door Midstate uitbetaalde bedrag, de tegemoetkoming in planschade 'anderszins' is verzekerd. Uit de communicatie die is gewisseld tussen Midstate en appellant, blijkt namelijk dat het bedrag van € 10.737,54 is betaald in verband met de noodzakelijke geluidwerende maatregelen. Tauw had in een rapport van 12 december 2016 de kosten geraamd op € 8.074 (exclusief BTW). Midstate had appellant de keuze gegeven om ofwel dit bedrag te ontvangen en vervolgens zelf de werkzaamheden uit te voeren, ofwel Midstate ervoor te laten zorgen dat een gespecialiseerd bedrijf de werkzaamheden uit zou voeren. Appellant heeft gekozen voor de optie om het geld te ontvangen en zelf zorg te dragen voor de werkzaamheden. Midstate heeft vervolgens een bedrag van € 10.737,54 uitbetaald. Dat is het bedrag van de kosten voor de geluidwerende maatregelen, vermeerderd met € 800 voor de tijd en moeite om de werkzaamheden zelf te organiseren en met de BTW over € 8.874. Nadien heeft Tauw op 21 februari 2018 berekend dat de kosten van adequate akoestische maatregelen € 3.488,43 zouden bedragen. Midstate heeft het verschil van € 7.249,11 tussen het uitgekeerde bedrag en de werkelijke kosten niet teruggevorderd omdat zij ervan uit was gegaan dat appellant het betaalde bedrag inmiddels aan geluidwerende voorzieningen had besteed. Onder die omstandigheden vond zij het niet redelijk om het te veel betaalde bedrag terug te vorderen.

In de vaststellingsovereenkomst is expliciet opgenomen dat appellant niets meer te vorderen heeft met betrekking tot de geluidwerende maatregelen. In die overeenkomst is niet bepaald dat appellant geen aanspraak kan maken op een tegemoetkoming in planschade. Ook is in de vaststellingsovereenkomst niet bepaald dat het in 2017 te veel betaalde bedrag is bedoeld om eventuele planschade te compenseren. De Afdeling oordeelt dat onder deze omstandigheden het standpunt dat met het te veel betaalde bedrag op andere wijze is voorzien in een tegemoetkoming in de geleden planschade, niet gerechtvaardigd is op grond van objectieve gegevens.

9. In de praktijk bestaat nogal eens onduidelijkheid over de verhouding tussen maatregelen die de hinder of overlast voor omwonenden beperken en de verplichting om planschade of nadeelcompensatie te vergoeden. Het spreekt voor zich dat geluidwerende voorzieningen de aantasting van woongenot kunnen voorkomen of beperken. In dit geval waren de geluidwerende voorzieningen een voorwaarde om de ontsluitingsweg met de rotonde te kunnen aanleggen op de desbetreffende locatie nabij de woning van appellant. Maar ook in andere gevallen is het aan te bevelen om te onderzoeken of de hinder die omwonenden zullen ondervinden vanwege de realisering van een nieuwe, nadelige planologische ontwikkeling, kan worden voorkomen of beperkt door het treffen van schadebeperkende maatregelen. Dat kan in de ontwerpfasen van de planologische ontwikkeling in kaart worden gebracht, aan de

hand van een risicoanalyse. Wanneer maatregelen worden getroffen die de hinder of overlast voor omwonenden beperken, zal dat ook de schade van deze omwonenden beperken. Toch moet er, ook als er schadebeperkende maatregelen zijn getroffen, bij de beoordeling van aanvraag om een tegemoetkoming in planschade worden onderzocht of er sprake is van schade die voor vergoeding in aanmerking komt. Hierbij is niet bepalend of de geluidbelasting ter plaatse van of binnen in de woning de grenswaarde overschrijdt maar of er in de nieuwe situatie ten opzichte van de oude situatie sprake is van een toename in de geluidbelasting.

10. Deze casus maakt duidelijk dat de tekst van een overeenkomst die ziet op het treffen van schadebeperkende maatregelen of de betaling van een (daartoe strekkend) geldbedrag door een projectontwikkelaar nauwkeurig moet worden opgesteld. Het verdient aanbeveling om expliciet te benoemen of de overeenkomst al dan niet ziet op de vergoeding

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunningen/Oost Gelre

Gefaseerde omgevingsvergunning en overgangsrecht Omgevingswet. Welstandtoetsing en het omgevingsplan, voortzetting jurisprudentie op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht.

Casus

Bij besluit van 12 maart 2024 heeft het college van burgemeester en wethouders van Oost Gelre (het college) omgevingsvergunning fase 1 verleend voor het bouwen van een appartementsgebouw met acht appartementen. Bij besluit van 6 december 2024 heeft het college omgevingsvergunning verleend voor fase 2. Bij fase 1 is op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) omgevingsvergunning verleend voor het afwijken van het bestemmingsplan. Bij fase 2 is op grond van de Omgevingswet (Ow) onder meer omgevingsvergunning verleend voor de bouwactiviteit (omgevingsplan en technisch) en voor afwijken van regels van het omgevingsplan.

Eiseres heeft tegen het besluit dat ziet op fase 1 beroep ingesteld en tegen het besluit dat ziet op fase 2 bezwaar gemaakt. Verder heeft eiseres de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Rechtsvragen

1. Wat volgt uit het overgangsrecht van de Omgevingswet voor de omgevingsvergunning fase 1 en de omgevingsvergunning fase 2?
2. Heeft het college in redelijkheid kunnen afwijken van het negatieve welstandsadvies? En geeft het omgevingsplan grond voor het oordeel dat voor de motivering verzwaarde eisen gelden?

Uitspraak

1. De aanvraag voor de omgevingsvergunning fase 2 is na 1 januari 2024 ingediend. Op die aanvraag is de Omgevingswet van toepassing. Omdat het besluit fase 1 nog niet onherroepelijk

is, vervalt de koppeling tussen het besluit fase 1 en fase 2. Dat volgt uit artikel 4.79, eerste lid, van de Invoeringswet Omgevingswet waarin staat dat artikel 6.3 van de Wabo niet van toepassing is op de voorbereiding en vaststelling van de beschikking op een aanvraag met betrekking tot de eerste fase van een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.5 van de Wabo. Zoals hiervoor in rechtsoverweging 3.1. overwogen is op de aanvraag omgevingsvergunning fase 1 de Wabo van toepassing. Als deze vergunning onherroepelijk wordt, levert dat op grond van artikel 4.13, eerste lid, van de Invoeringswet Omgevingswet een zelfstandige omgevingsvergunning op grond van de Omgevingswet op.

2. Op het perceel is het 'Omgevingsplan gemeente Oost Gelre' van toepassing.

In artikel 22.28 van het Omgevingsplan staat:

'1. Voor zover een aanvraag om een omgevingsvergunning betrekking heeft op een bouwactiviteit en het in stand houden en gebruiken van het te bouwen bouwwerk, wordt de omgevingsvergunning alleen verleend als:

a. [...]

b. het uiterlijk of de plaatsing van het bouwwerk, met uitzondering van een tijdelijk bouwwerk dat geen seizoensgebonden bouwwerk is, zowel op zichzelf beschouwd als in verband met de omgeving of de te verwachten ontwikkeling daarvan, niet in strijd is met redelijke eisen van welstand, beoordeeld volgens de criteria van de welstandsnota, bedoeld in artikel 12a, eerste lid, van de Woningwet, zoals dat artikel luidde voor de inwerkingtreding van de Omgevingswet; en

c. [...]

2. Het eerste lid, aanhef en onder b, is niet van toepassing als:

a. het gaat om een in het tijdelijke deel van dit omgevingsplan, bedoeld in artikel 22.1, onder a, van de Omgevingswet, aangewezen gebied of bouwwerk waarvoor geen redelijke eisen van welstand van toepassing zijn; of

b. het bevoegd gezag van oordeel is dat de omgevingsvergunning in afwijking van het eerste lid, aanhef en onder b, toch moet worden verleend.'

De omgevingsvergunning fase 2 is onder meer verleend voor de 'Bouwactiviteit (omgevingsplan)'. Uit artikel 22.28, eerste lid, aanhef en onder b, van het omgevingsplan volgt

dat die activiteit alleen kan worden vergund als het bouwplan in overeenstemming is met de redelijke eisen van welstand. Artikel 22.28, tweede lid, onder b, geeft het college de bevoegdheid om de vergunning ook te verlenen als een plan niet in overeenstemming is met de redelijke eisen van welstand.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Vaststaat dat het CRK op 24 mei 2023 een negatief welstandsadvies heeft gegeven, waarna het plan is aangepast. Het CRK heeft echter op 30 oktober 2024 opnieuw een negatief welstandsadvies uitgebracht.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) eerder heeft overwogen, mag het bevoegd gezag van een negatief welstandsoordeel afwijken op grond van overwegingen van algemeen belang, zoals economische of maatschappelijke belangen, maar ook op overwegingen die niet zien op het algemeen belang, zoals individuele omstandigheden die de aanvrager betreffen. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van 22 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:464. Hoewel dit jurisprudentie op grond van de Wabo betreft, is de voorzieningenrechter van oordeel dat deze onder de Omgevingswet kan worden voortgezet. Het college dient, indien het van oordeel is dat andere belangen aanleiding geven om van een negatief welstandsadvies af te wijken, dat oordeel deugdelijk te motiveren. Het omgevingsplan biedt geen grond voor het oordeel dat voor die motivering verzwaarde eisen gelden.

Het college bestrijdt niet dat, zoals in het negatieve welstandsadvies is geconcludeerd, niet wordt voldaan aan redelijke eisen van welstand, maar heeft geoordeeld dat de omgevingsvergunning moet worden verleend omdat een ander belang dan welstand zwaarder dient te wegen. Het college heeft zowel in het besluit als op zitting toegelicht dat van het welstandsadvies is afgeweken om reden van het maatschappelijk en algemeen belang. Ook ligt er een positief stedenbouwkundig advies. Het college heeft gemotiveerd dat er sprake is van een groot woningtekort en dat het esthetisch belang in dit geval niet zwaarder weegt ten opzichte van het maatschappelijk en algemeen belang bij meer woningen. Ook stelt het college zich op het standpunt dat de ruimtelijke kwaliteit in de omgeving flink zal verbeteren, nu de oude bebouwing zal worden gesloopt en er een complex wordt gebouwd dat past in het straatbeeld. De belangen van omwonenden worden hierbij niet geschaad.

Daartegenover staat dat eiseres weliswaar stelt dat het plan aangepast had kunnen worden aan de redelijke eisen van welstand, maar zij onvoldoende concreet aanvoert waarom de motivering van het college om af te wijken van het negatieve welstandsadvies niet voldoet. Eiseres stelt bijvoorbeeld de goot van het complex ter discussie, maar onduidelijk is welk belang van eiseres wordt geschaad of welke last zij ondervindt van de vergunde uitvoering van

deze goot. Het college heeft naar het oordeel van de voorzieningenrechter voldoende onderbouwd waarom in dit geval het algemeen belang bij het bouwen van het complex zwaarder weegt dan te voldoen aan de redelijke eisen van welstand. Het college heeft gelet op dit belang in redelijkheid van het negatieve welstandsadvies kunnen afwijken. Dit betoog slaagt niet.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 20-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1376

Zaaknummer: AWB-24_8096 25_498 en 24_2570

Wetsartikelen: 4.79 lid 1 Invoeringswet Omgevingswet en 4.13 Invoeringswet Omgevingswet

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Gelderland

College heeft verzoek om verruiming van in vergunning opgenomen lozingsnorm voor stikstof in afvalwater in redelijkheid kunnen afwijzen

Casus

Eiseres verwerkt dierlijke drijfmest vanuit een inrichting op een industrieterrein. Na het scheiden van mest blijft afvalwater over. Dat wordt bij eiseres via een Dissolved Air Flotation (DAF), membraanbioreactor en een controlevoorziening geloosd op de gemeentelijke vuilwaterriolering. In de membraanbioreactor vindt het nitrificatie/denitrificatie-proces plaats. Het afvalwater bevat onder andere stikstof.

Eiseres mag op basis van haar oprichtingsvergunning uit 2016 een maximaal gehalte stikstof (N-totaal) lozen in het afvalwater van 100 mg/l concentratie in volume proportioneel etmaalmonster. Sinds de inrichting in 2020 feitelijk in werking was, bleek dat zij de vergunde norm voor het lozen van stikstof in de praktijk, toen nog zonder DAF, niet haalt. In 2021 heeft eiseres een wijziging van haar vergunning aangevraagd om de lozingsnorm te verruimen naar 300-400 mg/l. Inmiddels is ook de DAF vergund en in gebruik genomen.

Met het bestreden besluit heeft het college de norm voor stikstof (N-totaal) gewijzigd naar 150 mg/l gemiddelde concentratie over 24 volume proportionele etmaalmonsters met een maximum van 300 mg/l. Het college heeft besloten de norm niet nog verder te verruimen omdat hij van mening is dat de norm van 150 mg/l voor eiseres haalbaar is en dat het belang van de waterkwaliteit zich verzet tegen een verdere versoepeling. Eiseres stelt dat uit een deskundigenrapport met analyseresultaten (het IMD-rapport) blijkt dat zij ook met de inmiddels gerealiseerde DAF de norm van 150 mg/l N-totaal niet haalt.

Rechtsvragen

1. Heeft het college naast de membraanbioreactor, die geldt als BBT, nog een lozingsnorm in de vergunning kunnen opnemen?

2. Hoe is de verdeling van de bewijslast?

3. Heeft het college aannemelijk gemaakt dat de norm van 150 mg/l N-totaal niet onhaalbaar is?

Uitspraak

1. In deze zaak zijn partijen het erover eens dat het toepassen van een membraanbioreactor voor het verwerken van mest als beste beschikbare techniek geldt. Anders dan eiseres lijkt te impliceren, betekent dat niet dat niet ook in aanvulling daarop concrete (lozings)normen kunnen worden gesteld in het belang van de bescherming van het milieu. In de wet staat ook slechts dat ten minste BBT moeten worden toegepast en dat bij de beoordeling van een aanvraag rekening moet worden gehouden met de BBT-conclusies en Nederlandse informatiedocumenten. Het college heeft in dit geval ook concrete (lozings)normen kunnen stellen omdat de voor eiseres geldende BBT-conclusies en informatiedocumenten geen lozingsnorm voor stikstof (N-totaal) kennen, terwijl op de zitting is erkend dat de effectiviteit van een membraanbioreactor van veel factoren afhankelijk is. In de oorspronkelijke vergunning uit 2016 was al een norm opgenomen en de vraag in de huidige procedure is of het college die norm naar (slechts) 150 mg/l heeft kunnen verruimen.

2. Met betrekking tot de vraag of het college de verruiming van de norm tot 150 mg/l heeft kunnen beperken, stelt de rechtbank voorop dat het eiseres is die heeft gevraagd om een verruiming van de norm, niet het college dat ambtshalve een lagere norm oplegt dan vergund. Dit houdt in dat het aan eiseres is om aannemelijk te maken dat een hogere norm noodzakelijk is. De rechtbank is van oordeel dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres dit niet aannemelijk heeft gemaakt en de verruiming van de norm in redelijkheid heeft kunnen beperken tot 150 mg/l. Daaraan heeft het college zowel ten grondslag kunnen leggen dat eiseres niet heeft onderbouwd dat die norm voor haar niet haalbaar is, als dat een hogere norm onacceptabel is voor de goede werking van de rioolwaterzuivering waarop eiseres haar afvalwater loost.

3. *Onderzoek van het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM) en de [universiteit]*

Ter onderbouwing van het standpunt dat de norm van 150 mg/l niet onhaalbaar is, heeft het college daarnaast gewezen op wetenschappelijk onderzoek. Volgens het college blijkt uit een studie van het RIVM en de [universiteit] (Effluenten van Mestverwerkingsinstallaties, concept-rapport oktober 2020) dat met biologische zuiveringsinstallaties, mits goed gedimensioneerd en goed gedreven, lagere concentraties N-totaal mogelijk zijn (gemiddelde

van 7 biologische zuiveringsinstallaties 168 mg/L N-totaal) dan eiseres in de aanvraag aangeeft (300-400 mg/l). Dat, zoals eiseres stelt, het onderzoek van het RIVM en de [universiteit] alleen zou zien op kalvergierverserwerkers, terwijl eiseres runder-, varkens- en zeugenmest verwerkt, volgt de rechtbank niet. Zoals ook het college betoogt, zijn in het rapport ook verwerkers van varkensdrijfmest betrokken. Evenmin heeft het college het betoog van eiseres hoeven volgen dat varkensmest, of de mix die eiseres verwerkt, per definitie een hoger stikstofgehalte in het afvalwater zal opleveren. Dat volgt niet uit het rapport. Het college wijst er op dat ook kalvergier humuszuren bevat wat ook de norm bij de kalvergierbewerkingsinstallaties zou verhogen. De door eiseres opgeworpen twijfels betekenen dus niet dat het college geen waarde kon hechten aan de uitkomsten van deze studie, namelijk dat bij membraanbioreactoren met UF-filter, zoals eiseres stelt te hebben, aanzienlijk lagere concentraties stikstof in het afvalwater worden gerapporteerd dan de 300-400 mg/l die door eiseres worden gevraagd, of de 200 mg/l waarvan eiseres in beroep stelt dat die maximaal haalbaar zou zijn.

Andere mestverwerkingsinstallaties

Verder wijst het college erop dat voor verschillende mestverwerkers in het beheersgebied van het waterschap ook een norm van 150 mg/l geldt. Deze installaties zijn in staat om een gemiddelde norm, gerekend over 24 monsters van 150 mg/l te halen en een maximale norm van 300 mg/l, of zijn op weg om die norm te halen. Door eiseres wordt wel betwist dat het om vergelijkbare installaties gaat of betoogd dat ook die installaties moeite hebben om die norm te halen, maar zij heeft niet zelf onderbouwd en aannemelijk gemaakt dat er in de regio vergelijkbare mestverwerkers zijn die van het college en het waterschap wel een norm van 300 of 400 mg/l hebben gekregen.

‘BBT effluentbehandeling mestverwerkingsinstallaties 2023-01-09’

Tot slot heeft het college kunnen wijzen op de ‘BBT effluentbehandeling mestverwerkingsinstallaties 2023-01-09’. Weliswaar werpt eiseres terecht tegen dat dit document nog geen Nederlands informatiedocument is als bedoeld in de bijlage bij (artikel 9.2 van) de Ministeriele Regeling Omgevingsrecht (Mor), en zal het, ook als het wel verbindend wordt, alleen direct van toepassing zijn op nieuwe mestverwerkers en niet op eiseres. Echter, zoals het college in het verweerschrift betoogt, is dit document wel vastgesteld in het Bestuurlijk Overleg Water, en kan het daarom naar het oordeel van de rechtbank als bron van informatie gelden over wat in 2023 voor nieuwe installaties haalbaar was. Uit de in het verweerschrift opgenomen passage van het document blijkt dat voor installaties als die van eiseres indicatief wordt uitgegaan van een range van 10 tot 80 mg/l voor N-totaal. Zoals al

overwogen, is dit misschien nu geen direct bindende norm voor eiseres, maar dat de richtlijnen inmiddels uitgaan van 10-80 mg/l vormt wel een stevige aanwijzing dat een norm van 150 mg/l niet onhaalbaar is.

Uit het voorgaande volgt dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gestelde norm van 150 mg/l onhaalbaar is. Met het enkele betwisten van een aantal aspecten van de onderbouwing die het college daarvoor heeft gebruikt, heeft eiseres dit niet voldoende weerlegd, nog daargelaten dat het in dit geval niet aan het college, maar juist aan eiseres is om te onderbouwen en aannemelijk te maken wat de norm moet zijn.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:1219

Zaaknummer: AWB- 24_4046

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Houten

Opslag van gevaarlijke stoffen van ADR-klasse, overtreding van het Besluit activiteiten leefomgeving en belangenafweging voorzieningenrechter.

Casus

Bij besluit van 15 januari 2025 heeft de Regionale Uitvoeringsdienst Utrecht (RUD) namens het college van burgemeester en wethouders van Houten (het college) aan verzoekster gelast de overtreding van artikel 5.1 van de Omgevingswet (Ow) uiterlijk op 16 januari 2025 te beëindigen en beëindigd te houden door de opslag van verpakte ADR-stoffen in de zes containers te staken en gestaakt te houden op straffe van een dwangsom van € 7.500 per week en per container. Verzoekster kan dit bijvoorbeeld doen door de verpakte ADR-stoffen van de locatie te verwijderen en het bewijs hiervan digitaal aan de toezichthouder beschikbaar te stellen. Door aan deze last te voldoen wordt ook een einde gemaakt aan de overtreding van de bepalingen uit artikel 4.1012 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) die PGS 15 van toepassing verklaart.

Verzoekster is het niet eens met de aan haar opgelegde last onder dwangsom en heeft hiertegen bezwaar gemaakt. Verder heeft zij de voorzieningenrechter van de rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen.

Ter zitting heeft verzoekster naar voren gebracht dat wat haar betreft geen sprake is van een overtreding. Verder heeft zij de voorzieningenrechter verzocht de last onder dwangsom te schorsen.

Rechtsvragen

1. Is sprake van een overtreding?
2. Nopen de betrokken belangen tot schorsing van het besluit?

3. Bestaat aanleiding tot het verlengen van de begunstigingstermijn?

Uitspraak

1. De rechtbank overweegt dat het opslaan van gevaarlijke stoffen van ADR-klasse een milieubelastende activiteit is (artikel 3.27 van het Bal). Het opslaan van deze stoffen is verboden zonder dat ten minste vier weken voor het begin hiervoor een melding is gedaan (artikel 4.1005 van het Bal). Als 10.000 kg of meer van deze stoffen in een opslagplaats wordt opgeslagen, dan kan niet worden volstaan met een melding, maar is hiervoor een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit vereist (artikel 3.28, aanhef en onder h, van het Bal).

Verzoekster heeft de melding op 11 november 2024 gedaan. Op het moment van de controle op 15 november 2024 was er dus nog geen vier weken tussen het doen van de melding en het opslaan van ADR-stoffen verstreken. Op het moment dat het college de last onder dwangsom aan verzoekster heeft opgelegd, was deze termijn van vier weken wel verstreken. Maar met de brief van 18 december 2024 was aan verzoekster meegedeeld dat de melding niet aan de vereisten voldeed.

De brief van 18 december 2024 is namens het college ondertekend door de strategisch manager/teamleider van de RUD. Verzoekster voert aan dat deze strategisch manager/teamleider daarvoor geen mandaat heeft en dat de mededeling dat de melding niet aan de vereisten voldeed dus onbevoegd is gedaan en daarom geen rechtskracht heeft.

Deze procedure over een verzoek om een voorlopige voorziening leent zich niet om hiernaar onderzoek te doen. Dit onderzoek zal in de bezwaarprocedure moeten worden gedaan door het college. Als uit dit onderzoek zou blijken dat sprake is van een gebrek, dan kan dit gebrek naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter in het te nemen besluit op bezwaar worden geheeld door een bekrachtiging van de mededeling door het college. Dit eventuele gebrek is voor de voorzieningenrechter daarom geen reden om de last onder dwangsom te schorsen. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat in de melding staat dat per container 10.000 liter aan verpakte ADR-stoffen zal worden opgeslagen. Uit de wet volgt dat voor de opslag van deze hoeveelheid een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit vereist is. Het ligt daarom in de lijn der verwachting dat, als in de bezwaarprocedure blijkt dat de mededeling onbevoegd is genomen, het college deze mededeling alsnog zal bekrachtigen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoekster geen nieuwe melding heeft gedaan voor de

opslag van een lagere hoeveelheid dan 10.000 kg ADR-stoffen per container en ook geen aanvraag voor een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit heeft ingediend. Alleen daarom is naar het voorlopig oordeel van de voorzieningenrechter al sprake van een overtreding van het Bal en dus is het college bevoegd hiertegen handhavend op te treden. Dat het college geen vaart maakt met het plannen van een overleg over de ook benodigde omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit maakt dit oordeel niet anders. De voorzieningenrechter begrijpt de frustratie van verzoekster hierover, maar dat maakt niet dat geen sprake zou zijn van een overtreding van het Bal waartegen het college handhavend mag optreden.

2. Het belang van verzoekster dat pleit voor het schorsen van de last onder dwangsom is dat zij contractuele verplichtingen heeft voor het vervoeren van de verpakte ADR-stoffen en deze daarom ook moet kunnen opslaan. Dit belang moet de voorzieningenrechter afwegen tegen het belang van het college tegen het niet schorsen van de last onder dwangsom. Volgens het college is zijn belang gelegen in de bescherming van het milieu en de externe veiligheid.

De voorzieningenrechter weegt deze belangen als volgt. Het gaat hier om opslag van gevaarlijke stoffen in zes containers zonder een daarvoor geldende melding of omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit. Als bij die opslag iets misgaat, kan dat (grote) gevolgen hebben voor het milieu en de externe veiligheid. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoekster al sinds 2017 op deze wijze verpakte ADR-stoffen opslaat. Daarbij hebben zich voor zover bekend tot nu toe geen incidenten voorgedaan. Maar dat betekent niet dat deze zich ook niet kunnen voordoen. Als een bedrijf ADR-stoffen wil opslaan, dan moet zij voldoen aan de daarvoor geldende wet- en regelgeving om de kans op incidenten zo klein mogelijk te maken. Omdat sprake is van een overtreding van de wet- en regelgeving weegt de voorzieningenrechter de belangen tegen het niet schorsen van de last onder dwangsom in dit geval zwaarder. Zij zal het verzoek om de last onder dwangsom te schorsen daarom afwijzen.

3. Volgens vaste rechtspraak is voor de vraag of een begunstigingstermijn redelijk is slechts van belang of binnen die termijn aan de last kan worden voldaan. De voorzieningenrechter verwijst bijvoorbeeld naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 27 januari 2021, ECLI:NL:RVS:2021:167. Dat verzoekster vanwege haar contractuele verplichtingen liever langer de tijd zou hebben, begrijpt de voorzieningenrechter. Maar wat verzoekster aanvoert, geeft de voorzieningenrechter geen aanknopingspunt voor het oordeel dat het niet mogelijk is om binnen de gestelde termijn van twee weken na de uitspraak van de voorzieningenrechter aan de last te voldoen. Daarom zal de voorzieningenrechter hiervoor geen voorlopige voorziening treffen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 11-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:317

Zaaknummer: UTR 25/398

Wetsartikelen: 5.1 Omgevingswet, 3.27 Besluit activiteiten leefomgeving, 3.28 onder h Besluit activiteiten leefomgeving en 4.1005 Besluit activiteiten leefomgeving

RECHTSPRAAK

Handhaving/De Ronde Venen

Bij het kortdurend openen van de staldeuren gedurende een maximum aantal keer per dag is sprake van het uittreden van relevante hoeveelheden emissie. De definitie van een emissiepunt is niet gewijzigd met de invoering van de Omgevingswet en het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal). Zowel onder de Wet geurhinder veehouderijen en de bijbehorende Regeling geurhinder veehouderijen, als onder het Bal volgt dat sprake is van een emissiepunt bij het uittreden van ‘relevante hoeveelheden’ emissie.

Casus

Bij brief van 23 mei 2024 heeft de Omgevingsdienst regio Utrecht (OdrU) aan verzoekster een last onder dwangsom opgelegd. Daarin is verzoekster gelast om per direct de staldeuren in de zuidgevel van het nieuwe staldeel gesloten te houden, behoudens het doorlaten van mensen, dieren en materieel. Als verzoekster niet aan deze last voldoet, verbeurt zij een dwangsom van € 500 per keer dat de overtreding wordt geconstateerd, met een maximum van € 2.500.

Bij beslissing op bezwaar van 26 november 2024 (het bestreden besluit) heeft het college van burgemeester en wethouders van De Ronde Venen (het college) het bezwaar van derde-partij gegrond verklaard en op 9 december 2024 aan verzoekster een nieuwe last onder dwangsom opgelegd. Daarin wordt verzoekster gelast om binnen twee weken de staldeuren van het nieuwe staldeel permanent gesloten te houden. Als verzoekster niet aan deze last voldoet, verbeurt zij een dwangsom van € 500 per keer dat de overtreding wordt geconstateerd, met een maximum van € 2.500.

Verzoekster is het niet eens met de opgelegde last onder dwangsom die ertoe leidt dat zij de staldeuren permanent gesloten moet houden. Volgens verzoekster is geen sprake van een emissiepunt als zij de staldeuren kortdurend gedurende een maximum aantal keren per dag opent.

Met de inwerkingtreding van de Omgevingswet zijn bestaande bestemmingsplannen opgegaan in het gemeentelijke omgevingsplan. Uit artikel 22.101 van het omgevingsplan van de gemeente De Ronde Venen volgt dat de afstand tot een geurgevoelig object bij geur door het houden van landbouwhuisdieren zonder geuremissiefactor buiten de bebouwde kom 50 m moet zijn. Uit artikel 22.97 van het omgevingsplan volgt dat de afstand geldt vanaf het emissiepunt van het dierenverblijf, zoals bedoeld in artikel 4.806, tweede lid, van het Bal.

Uit artikel 4.806, tweede lid, onder a, van het Bal volgt dat onder een emissiepunt wordt verstaan het punt waar een relevante hoeveelheid emissie buiten het dierverblijf treedt of wordt gebracht.

Verzoekster betoogt dat geen sprake is van een overtreding, omdat er volgens haar pas sprake is van een overtreding als een relevante hoeveelheid emissie uit de stal treedt. Verder voert zij aan dat sprake is van bijzondere omstandigheden om van handhaving af te zien.

Rechtsvragen

1. Is sprake van een overtreding?
2. Zijn er bijzondere omstandigheden die handhavend optreden onevenredig maken?

Uitspraak

1. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft de OdrU zich terecht op het standpunt gesteld dat ook bij het kortdurend openen van de staldeuren gedurende een maximum aantal keer per dag, sprake is van het uittreden van relevante hoeveelheden emissie. Dit betekent dat de staldeuren een emissiepunt zijn en dat bij het openen van de staldeuren ten onrechte niet de in het Omgevingsplan voorgeschreven afstand van 50 m tot een geurgevoelig object wordt gewaarborgd. De voorzieningenrechter betreft daarbij de door de bezwarencommissie aangehaalde rechtspraak van de Afdeling (ABRvS 17 maart 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BL7732). Daaruit volgt dat niet is uit te sluiten dat bij het openen van de staldeuren voor het doorlaten van personen en/of goederen, relevante geuremissies zullen optreden. Met het voorschrijven van een maximum aantal keer dat de staldeuren per dag mogen openen kan niet worden verzekerd dat geen of slechts te verwaarlozen hoeveelheden geur uit de stal zullen treden.

Verzoekster heeft daartegenin gebracht dat volgens artikel 4.806, tweede lid, onder a, van het Bal alleen sprake is van een emissiepunt bij het uittreden van een relevante hoeveelheid emissie. In de aangehaalde rechtspraak en onder de voorheen geldende Wet geurhinder veehouderijen was deze nuance nog niet aangebracht. Inmiddels is dus niet bij elke vorm van emissie meer sprake van een emissiepunt, aldus verzoekster. De voorzieningenrechter volgt

verzoeker daarin echter niet en stelt vast dat de definitie van een emissiepunt niet is gewijzigd met de invoering van de Omgevingswet en het Bal. Zowel onder de Wet geurhinder veehouderijen en de bijbehorende Regeling geurhinder veehouderijen, als onder het Bal volgt dat sprake is van een emissiepunt bij het uittreden van 'relevante hoeveelheden' emissie. De hiervoor beschreven rechtspraak van de Afdeling kon door de OdrU dus ook bij de beoordeling van deze zaak worden betrokken. De beroepsgrond slaagt niet.

2. De voorzieningenrechter ziet in de omstandigheden die verzoekster heeft aangevoerd geen aanleiding voor het oordeel dat sprake is van bijzondere omstandigheden op grond waarvan handhavend optreden onevenredig is. Daarbij speelt een rol dat verzoekster er zelf voor heeft gekozen om, in afwijking van de verleende omgevingsvergunning, aan de zuidzijde van de stal ook ligplaatsen voor koeien te realiseren in plaats van een opslagruimte en om de dichte tussenwand niet te realiseren. Uit het dossier blijkt dat verzoekster al voor het verkrijgen van de omgevingsvergunning op de hoogte was van de vereiste afstand van 50 m tot de woning van derde partij. Verzoekster wist of had kunnen weten dat de wijziging van de bouwplannen gelet op de beperkte afstand tot het perceel en de bijgebouwen van derde-partij, een risico op overlast voor derde-partij met zich zou brengen. Op de zitting is namens verzoekster ook verklaard dat de architect tijdens het omgevingsvergunningstraject had aangegeven dat de tussenwand er in moest om snel een vergunning te verkrijgen. Verzoekster heeft er desondanks voor gekozen om de nieuwe stal anders te bouwen en haar bedrijfsvoering aan te passen aan het gewijzigde bouwplan. De voorzieningenrechter ziet daarin geen bijzondere omstandigheden die zwaarder wegen dan de beginselplicht van de OdrU om handhavend op te treden tegen een overtreding. De beroepsgrond slaagt daarom niet.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:315

Zaaknummer: UTR 24/8261 en UTR 24/8260

Wetsartikelen: 4.8o6 lid 2 onder a Besluit activiteiten leefomgeving

RECHTSPRAAK

Planschade/Gemert-Bakel

Publicatie op algemene website van het bestuursorgaan volstaat niet als wijze van openbaarmaking van een concreet beleidsvoornemen.

Casus

De maatschap was van 26 november 1986 tot 1 juli 2019 eigenaar van het perceel [locatie] te Elsendorp. Zij was daar exploitant van een varkenshouderij. Op grond van het bestemmingsplan Gemert-Bakel Buitengebied 2010 van 27 mei 2010 was het toegestaan op 80 procent van de oppervlakte van het perceel bedrijfsbebouwing op te richten. Deze bouw mogelijkheid was feitelijk niet volledig benut.

De maatschap heeft bij brief verzocht om tegemoetkoming in de planschade die zij in de vorm van waardevermindering van het perceel heeft geleden door de inwerkingtreding van de regels van de Verordening ruimte 2014 van 14 maart 2014, de wijzigingen van deze verordening, de nadere regels bij deze verordening en de wijzigingen van deze nadere regels. Ter toelichting hiervan heeft zij aangevoerd dat deze (nadere) regels tot een beperking van de gebruiksmogelijkheden en bebouwingsmogelijkheden van het perceel hebben geleid. In artikel 6.3, tweede lid, en artikel 7.3, tweede lid, gelezen in verbinding met artikel 35, eerste lid, van de Verordening, zijn eisen gesteld aan de toename van de bebouwingsoppervlakte van een bestaande veehouderij. In artikel 26, gelezen in verbinding met artikel 35, derde lid, van de Verordening, zijn eisen gesteld aan de uitbreiding van een hokdierhouderij die in een stalderingsgebied ligt.

De Afdeling heeft in de eerdere tussenuitspraak van 21 februari 2024 overwogen dat de stalderingsregeling van artikel 35, derde lid, van de Verordening inhoudt dat de uitbreiding bij een hokdierhouderij slechts is toegestaan, indien door middel van een zogenoemd stalderingsbewijs wordt aangetoond dat aan de in die bepaling onder a tot en met c vermelde eisen is voldaan. Dit komt erop neer dat een aanvraag om verlening van een omgevingsvergunning op grond van die bepaling wordt afgewezen als geen stalderingsbewijs wordt overgelegd. Dat dit laatste niet expliciet in artikel 35, derde lid, is vermeld, neemt niet weg dat die bepaling daarmee een weigeringsgrond als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid,

aanhef en onder e, van de Wro, gelezen in verbinding met artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht bevat.

In beroep betoogt de maatschap onder meer dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij het risico van de voor haar nadelige planologische verandering heeft aanvaard. Volgens de maatschap heeft het college miskend dat die verandering voor haar niet voorzienbaar was op basis van een concreet beleidsvoornemen dat openbaar is gemaakt.

Rechtsvraag

Heeft de aanvrager het risico aanvaard dat de onder het oude planologische regime bestaande planologische mogelijkheden van diens perceel zouden vervallen? Was de verandering voor haar voorzienbaar op basis van een concreet beleidsvoornemen dat openbaar is gemaakt?

Uitspraak

Ten aanzien van de voorzienbaarheid overweegt de Afdeling dat uit het Statenvoorstel niet blijkt van een concreet beleidsvoornemen van het college om de bouwmogelijkheden van een hokdierhouderij en de omvang van de veestapel te beperken. Uit het Statenvoorstel valt af te leiden dat een nadere uitwerking van de daarin vermelde richtingen tot concrete voorstellen nodig is en dat het college vervolgens een beleidskeuze uit die voorstellen moet maken. Het Statenbesluit is conform het Statenvoorstel genomen. Dat besluit behelst dus evenmin een concreet beleidsvoornemen.

In de Statenmededeling heeft het college aan Provinciale Staten duidelijk gemaakt hoe het de opbrengst van de dialoog Brabants mestbeleid wil vertalen naar beleid en maatregelen. Ook heeft het college een samenhangend pakket aan maatregelen gepresenteerd, waaronder het voorkomen van verdere belasting van gebieden met een hoge veedichtheid via de zogenoemde staldering. In onderdeel 3 van het voorstel is vermeld dat in delen van Noord-Brabant met een hoge veedichtheid uitsluitend nieuwe stallen zullen worden toegestaan als oude stallen verdwijnen. Dit geldt voor alle vee dat in gebouwen wordt gehouden, met uitzondering van de melkveehouderij. Met staldering zal het college in hoge mate sturen op de omvang van de veestapel, omdat staloppervlak en het maximaal aantal te houden dieren aan elkaar zijn gekoppeld in de wetgeving. Dit wordt op regionale schaal geïntroduceerd via de Verordening. In lijn met de voorstellen uit de dialoog geldt staldering voor het Brabantse deel van het concentratiegebied uit de Meststoffenwet.

De Afdeling is van oordeel dat hieruit concreet volgt dat het college de omvang van het aantal te houden dieren wil begrenzen door een beperking van de bouwmogelijkheden. In de Statenmededeling is, anders dan de maatschap stelt, de beperking van de omvang van de

veestapel direct gekoppeld aan de oppervlakte van de dierenverblijven en daarmee aan de bouw mogelijkheden. Het college heeft benadrukt dat nieuwe stallen uitsluitend worden toegestaan als oude stallen verdwijnen. Dat, zoals de maatschap aanvoert, de Statenmededeling een intern document is, in de zin dat het college het document heeft gericht aan Provinciale Staten, leidt niet tot een ander oordeel. Uit de rechtspraak van de Afdeling volgt immers dat een formele status niet is vereist.

De Statenmededeling is gepubliceerd op de website van de provincie Noord-Brabant. Daarnaast is in een persbericht, dat op 18 november 2016 op deze website is geplaatst, uitgelegd wat staldering inhoudt en is daarin vermeld dat in gebieden met een hoge veedichtheid een systeem van staldering ervoor moet gaan zorgen dat de veestapel daar niet verder groeit.

Naar het oordeel van de Afdeling moet de wijze van openbaarmaking van een concreet beleidsvoornemen, wil deze relevant zijn voor het aannemen van voorzienbaarheid, voldoen aan het vereiste dat verwacht mag worden dat een redelijk denkende en handelende eigenaar van die wijze van openbaarmaking zou kennisnemen. Dit zou bijvoorbeeld het geval zijn als de publicatie van het concrete beleidsvoornemen heeft plaatsgevonden in een door het bestuursorgaan elektronisch uitgegeven publicatieblad en deze publicatiewijze ten tijde van belang voor beleidsvoornemens ook gebruikelijk was. Als algemeen uitgangspunt kan niet worden aanvaard dat van een redelijk denkende en handelende eigenaar verwacht mag worden dat hij de algemene website van het bestuursorgaan regelmatig raadpleegt vanwege de enkele mogelijkheid dat daarop voor hem relevante informatie wordt gepubliceerd.

Het college heeft niet aannemelijk gemaakt dat ten tijde van belang van de maatschap in dit geval verwacht mocht worden dat zij de website van de provincie zou raadplegen. De enkele stelling van het college dat het de Statenmededeling op de gebruikelijke wijze heeft gepubliceerd op de website, en dat dit ten tijde van belang een gebruikelijke publicatiewijze was, is daarvoor niet voldoende, gelet op de door het college niet betwiste stelling van de maatschap dat de provincie voor officiële bekendmakingen gebruikmaakt van het elektronisch uitgegeven publicatieblad, waarop een belanghebbende zich kan abonneren.

In de Statenmededeling is bovendien vermeld dat het college over de tervisielegging van het ontwerp van de aanpassing van de Verordening een heldere communicatie verzorgt naar alle betrokkenen, onder wie de veehouders, met onder andere een eenvoudige, concrete uitleg van de voorstellen. Hieruit volgt dat de Statenmededeling niet was bedoeld als communicatie naar de veehouders over aanstaande maatregelen, maar dat die communicatie nog zou plaatsvinden.

Gelet op het voorgaande, is de Afdeling van oordeel dat het college de maatschap ten onrechte heeft tegengeworpen dat zij, door de onder het oude planologische regime bestaande planologische mogelijkheden niet tijdig te benutten, het risico heeft aanvaard dat deze mogelijkheden zouden kunnen worden beperkt.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RVS:2025:552

Zaaknummer: 202403923/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

ANNOTATIE

Uitleg Afdeling over toepassing einde-afvalcriteria

Roos Bruijnsteen en Bram Schmidt

1. Wij signaleren deze uitspraak omdat de Afdeling hierin uitlegt hoe kan worden voldaan aan de einde-afvalcriteria. Dat is prettig voor de praktijk omdat er geregeld vragen zijn over de einde-afvalstatus, en er tot nu toe nog niet heel duidelijke rechtspraak was over hoe die criteria moeten worden toegepast. Ook bevestigt deze uitspraak dat degene die afval vervoert naar derde landen buiten de EU, niet hoeft aan te tonen dat het ontvangende land de stoffen niet als afval beschouwt. Hierna vatten wij de uitspraak samen, onder punt 2-3. Daarna beschrijven we de relevantie voor de praktijk van het oordeel over einde-afval (punt 4-8).

2. Het bedrijf waar de procedure over gaat, PVC Recycling, houdt zich bezig met PVC-materialen recycleren. Zij vervoert daarbij ook materialen naar onder andere India, Algerije en Guatemala. Volgens de Inspectie Leefomgeving en Transport is het vervoer van PVC-afval naar deze landen niet toegestaan. De juridische grondslag staat niet volledig in de uitspraak, maar wij vermoeden dat de grondslag artikel 36, eerste lid, onder b, van de EVOA jo. Bijlage V, deel 3, onder Y48, van de EVOA is. Die bepalingen verbieden de uitvoer van kunststofafval zoals PVC naar derde landen buiten de EU die geen partij zijn bij het OESO-besluit (Besluit C(2001) 107 def. van de OESO-Raad).

3. Volgens PVC Recycling is het PVC geen afval, en is dus het uitvoerverbod hier niet van toepassing. PVC Recycling stelt dat het PVC de einde-afvalstatus heeft bereikt. Volgens artikel 1.1, zesde lid, van de Wet milieubeheer (Wm) wordt een afvalstof die een behandeling van recycling of andere nuttige toepassing heeft ondergaan, niet langer als afvalstof beschouwd als is voldaan aan de volgende voorwaarden: (a) er is een specifiek doel voor de stoffen, (b) er is een markt voor, (c) de stoffen voldoen aan de wetgeving en technische normen en (d) het gebruik heeft over het geheel genomen geen ongunstig effect voor het milieu of de menselijke gezondheid. Volgens de Afdeling heeft PVC Recycling onvoldoende aangetoond dat aan deze criteria is voldaan. Zij heeft weinig informatie gegeven over het beoogde gebruik, en er was niet altijd voldoende bewijs dat de verklaringen van PVC Recycling ondersteunde. Andere informatie kwam niet overeen met de verklaringen daarover. Er was

dus sprake van een illegale overbrenging van afvalstoffen.

4. Wij vinden deze uitspraak vooral relevant omdat:

– de Afdeling bevestigt dat rechtstreeks aan de einde-afvalcriteria op grond van artikel 1.1, zesde lid, van de Wm kan worden getoetst (r.o. 4-4.5). Dat bleef in een eerdere uitspraak in het midden (ABRvS 30 augustus 2023, OGR 2023-0126, m.nt. R. Bruijnsteen en F.T. Ribeiro Bártolo);

– de Afdeling bevestigt dat een stof de einde-afvalstatus niet pas na voltooiing van de beoogde toepassing kan bereiken maar, onder voorwaarden, ook al daarvoor (r.o. 4.3). In dit geval had PVC Recycling onvoldoende duidelijk gemaakt hoe zij de afvalstoffen had bewerkt en hoe die verder zouden worden bewerkt in de ontvangende landen, een van de redenen waarom onduidelijk was of de stoffen afvalstoffen waren of niet;

– de Afdeling kort een redelijk heldere uitleg geeft van de einde-afvalcriteria. Volgens ons helderder dan in de rechtspraak van voor deze uitspraak (r.o. 4.3). Deze uitleg zetten wij hierna uiteen.

5. De Afdeling loopt in de uitspraak kort de einde-afvalcriteria op grond van artikel 1.1, zesde lid (a)-(d) Wm af. Voor het criterium van een specifiek doel (criterium a) stelt de Afdeling dat hieraan voldaan kan worden door informatie te geven over het beoogde gebruik, zodat kan worden beoordeeld of de stof inderdaad bestemd is om te worden gebruikt voor een specifiek doel. De Afdeling overweegt dat een stof de einde-afvalstatus al kan bereiken vóór voltooiing van de beoogde toepassing, maar er moet desondanks in een eerder stadium al duidelijkheid worden verschaft over de uiteindelijke toepassing van een stof. Dat kan bijvoorbeeld door informatie te verschaffen over de uiteindelijke producten die van de stof gemaakt zullen worden, of door op andere wijze aan te tonen dat de vervaardigde stoffen voor specifieke doelen zullen worden gebruikt, aldus de Afdeling. Deze uitleg van de Afdeling is behulpzaam, omdat die laat zien dat het bij de toetsing aan dit criterium kan volstaan om aan te tonen welke producten worden gemaakt van de hergebruikte afvalstof.

6. Over het criterium dat er een markt moet zijn voor de stoffen (criterium b) is de Afdeling kort: dat kan bijvoorbeeld worden aangetoond door informatie te verschaffen over de afnemer(s) van de stoffen. Dat is redelijk duidelijk. Degene die de afvalstoffen verkoopt moet dus in ieder geval aantonen wie de afnemers zijn. Wel laat deze uitspraak helaas in het midden welke informatie geleverd moet worden: moet degene die de afvalstoffen verkoopt ook contracten met de afnemer overleggen, of volstaat het om te noemen wie de afnemer is?

7. Voor het beoordelen of de stoffen voldoen aan de wetgeving en technische normen (criterium c) zijn twee dingen van belang: 1) waar gaat de stof voor gebruikt worden en 2) wat is precies de samenstelling van de stof? Welke technische voorschriften en wetgeving überhaupt gelden, kan alleen worden vastgesteld als duidelijk is waarvoor de stof gebruikt gaat worden (1), en als op basis van de samenstelling van de stof kan worden beoordeeld of aan die technische voorschriften en wetgeving wordt voldaan (2), overweegt de Afdeling terecht.

8. Ten slotte duidt de Afdeling dat om te kunnen toetsen of het gebruik over het geheel genomen geen ongunstig effect voor het milieu of de menselijke gezondheid heeft (criterium d), van belang is om te weten wat de samenstelling van de stoffen is en welke bewerkingen de stoffen hebben ondergaan. De Afdeling bespreekt niet in detail wat deze criteria precies inhouden, waarschijnlijk omdat deze zaak daartoe geen aanleiding gaf. Op dit punt biedt de uitspraak dus weinig verheldering, die wel prettig kan zijn voor de praktijk. De wettekst zelf en de memorie van toelichting zijn namelijk wat onbepaald. Volgens de toelichting gaat het om 'een ruime beoordeling waarbij gezien artikel 1 van de kaderrichtlijn ook moet worden gelet op het belang van de bescherming van natuurlijke hulpbronnen en het efficiënt gebruik daarvan.' (Kamerstukken II 2018/19, 35 267, nr. 3, p. 34). Enige verheldering van wanneer er 'over het geheel genomen' geen ongunstig effect is voor het milieu of de gezondheid, zou daarom zeker behulpzaam zijn.

RECHTSPRAAK

Handhaving/Voorne aan Zee

De Wet experiment gesloten coffeeshopketens kan worden aangemerkt als een lex specialis. Deze wet heeft een ander doel dan de Omgevingswet en het Bal, die het in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving tot doel hebben. Het bevoegd gezag kan bestuursrechtelijk handhaven bij een evidente strijd met een specifieke zorgplicht.

Casus

Verzoekster heeft een bedrijf in werking met een milieubelastende activiteit zoals bedoeld in de Omgevingswet (Ow). De milieubelastende activiteit betreft glastuinbouw zoals bedoeld in artikel 3.205 van het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal). De activiteit omvat de teelt van cannabis in een glastuinbouwcomplex. Deze activiteit wordt uitgevoerd in het kader van het experiment gesloten coffeeshopketen dat door de Rijksoverheid is geïnitieerd.

Bij het bestreden besluit 1 heeft het college van burgemeester en wethouders van Voorne aan Zee (het college) verzoekster een last onder dwangsom opgelegd voor overtreding van artikel 2.11 van het Bal. Het college stelt zich op het standpunt dat er sprake is van evidente strijdigheid met het specifieke zorgplichtbeginsel van artikel 2.11 van het Bal, waarbij ernstige gevolgen voor de fysieke leefomgeving zijn opgetreden voor omwonenden.

Bij het bestreden besluit 2 heeft het college het bestreden besluit 1 voor zover het gaat om onderdeel 3 van de last als volgt gewijzigd.

Verzoekster stelt zich allereerst op het standpunt dat het college niet bevoegd is om handhavend op te treden. De legale teelt van hennep is in Nederland mogelijk gemaakt door de Wet experiment gesloten coffeeshopketens. Op grond van artikel 21 van het Besluit experiment gesloten coffeeshopketens zijn de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de Minister van Justitie en Veiligheid bevoegd om voorschriften te verbinden aan de aanwijzing, de wijze waarop en de condities waaronder de productie van hennep of hasjes plaatsvindt. Gelet hierop is er volgens verzoekster in het kader van handhaving in dit geval

geen ruimte voor het college.

Daarnaast betoogt verzoekster dat het bestreden besluit 1 niet gebaseerd mocht worden op de zorgplichtbepaling van artikel 2.11 van het Bal.

Rechtsvragen

1. Is het college bevoegd tot handhavend optreden?
2. Wanneer kan het bevoegd gezag handhavend optreden bij een specifieke zorgplicht?
3. Is sprake van een overtreding?

Uitspraak

1. Op grond van artikel 125 van de Gemeentewet is het college bevoegd tot het opleggen van een last onder bestuursdwang, indien de last strekt tot handhaving van regels die het gemeentebestuur uitvoert. Op grond van artikel 18.2 in samenhang met artikel 4.9 van de Omgevingswet voert het college de regels omtrent een milieubelastende activiteit uit. Op grond van artikel 5:32 en 5:4 van de Awb is het college ook bevoegd een last onder dwangsom op te leggen. Het college is dus in beginsel bevoegd om handhavend op te treden.

Uit artikel 2 van de Wet experiment gesloten coffeeshopketens volgt dat er een experiment plaatsvindt met op kwaliteit gecontroleerde teelt van hennep en hasjiesj voor recreatief gebruik en de aflevering aan en verkoop daarvan in een coffeeshop in een gesloten coffeeshopketen, overeenkomstig de bij of krachtens deze wet gestelde regels. Dit experiment heeft als doel te bezien of en hoe hennep en hasjiesj gedecriminaliseerd aan de coffeeshops kunnen worden afgeleverd en wat de effecten daarvan zijn. Het Besluit experiment coffeeshopketens is een ministeriële regeling waarin onder andere regels zijn opgenomen over de verpakking van de cannabis. De Regeling experiment coffeeshopketens is eveneens een ministeriële regeling en bevat de regels over de kwaliteit van de cannabis.

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan de Wet experiment gesloten coffeeshopketens worden aangemerkt als een *lex specialis*. Anders dan verzoekster stelt, betekent dit echter niet dat de regels van de Omgevingswet en de algemene maatregelen van bestuur (in dit geval het Bal) niet van toepassing zijn. De Wet experiment gesloten coffeeshopketens sluit de Omgevingswet en het Bal namelijk niet uit, en heeft, zoals hiervoor is overwogen, een ander doel dan de Omgevingswet en het Bal, die het in stand houden van een veilige en gezonde fysieke leefomgeving tot doel hebben. Het college is bij een overtreding

van de Omgevingswet en het Bal in beginsel bevoegd om handhavend op te treden. De voorzieningenrechter vindt voor haar voorlopig oordeel ook steun in de brief van de directeur-generaal Volksgezondheid bij het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport van 8 augustus 2024 gericht aan derde-belanghebbende [persoon A]. In deze brief staat namelijk dat de teler zich in het kader van het experiment zich aan de wet- en regelgeving moet houden. Op specifieke eisen en regels houden de Inspectie Justitie en Veiligheid en de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit toezicht. Voor andere zaken geldt dat het toezicht en de handhaving onder de verantwoordelijkheid van de reguliere instanties valt. Dit komt omdat de teler met de aanwijzing een legale onderneming is die valt onder de reguliere regelgeving. Uit de brief volgt verder dat in de regelgeving van het experiment geen specifieke regels zijn opgenomen voor geuroverlast. De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en de Minister van Justitie en Veiligheid hebben op dit punt daarom geen bevoegdheid. Het betoog van verzoekster slaagt niet.

2. Verzoekster is een glastuinbouwbedrijf. Op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder b, van de Omgevingswet is het verboden om zonder omgevingsvergunning een milieubelastende activiteit te verrichten die in het Bal zijn aangewezen. Op grond van artikel 3.205, eerste lid, van het Bal wordt als milieubelastende activiteit als bedoeld in artikel 2.1 aangewezen het telen van gewassen in kassen. Op grond van het tweede lid omvat de aanwijzing ook andere milieubelastende activiteiten die worden verricht op dezelfde locatie die dat telen functioneel ondersteunen. Artikel 3.206 van het Bal bevat algemene regels waar een glastuinbouwbedrijf aan moet voldoen. De voorzieningenrechter stelt vast dat in dit artikel geen regels voor het aspect geur zijn opgenomen. Ook het Omgevingsplan gemeente Voorne aan Zee bevat geen regels voor het aspect geur voor glastuinbouwbedrijven.

De Omgevingswet kent een algemene zorgplicht. Op grond van artikel 1.6 van de Omgevingswet draagt een ieder voldoende zorg voor de fysieke leefomgeving. Op grond van artikel 1.7 van de Omgevingswet is een ieder die weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat zijn activiteit nadelige gevolgen kan hebben voor de fysieke leefomgeving, verplicht a) alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om die gevolgen te voorkomen, b) voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen: die gevolgen zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken, c) als die gevolgen onvoldoende kunnen worden beperkt: die activiteit achterwege te laten voor zover dat redelijkerwijs van hem kan worden gevraagd. Uit de Memorie van Toelichting bij de Omgevingswet blijkt dat de algemene zorgplicht een vangnetfunctie heeft (Kamerstukken II 2013/2014, 33 962, nr. 3, p. 70).

Naast de algemene zorgplicht in de Omgevingswet kent het Bal een specifieke zorgplicht. In de nota van toelichting bij het Bal staat dat de specifieke zorgplichten voortborduren op de

algemene zorgplicht in de wet, maar concreter zijn (Staatsblad 2018, 293, p. 488 en p. 508). Op grond van artikel 2.11 van het Bal is degene die een milieubelastende activiteit verricht en weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat die activiteit nadelige gevolgen kan hebben voor de belangen, bedoeld in artikel 2.2, verplicht a) alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van diegene kunnen worden gevraagd om die gevolgen te voorkomen; b) voor zover die gevolgen niet kunnen worden voorkomen: die gevolgen zoveel mogelijk te beperken of ongedaan te maken; en c) als die gevolgen onvoldoende kunnen worden beperkt: die activiteit achterwege te laten voor zover dat redelijkerwijs van diegene kan worden gevraagd. Op grond van artikel 2.2, eerste lid, aanhef en onder c onder 5, van het Bal volgt dat de regels in de hoofdstukken 2 tot en met 5 over milieubelastende activiteiten gesteld zijn met het oog op het beschermen van het milieu, voor zover het gaat om het voorkomen of beperken van geluidhinder, trillinghinder, lichthinder en geurhinder. In artikel 2.13 van het Bal wordt de bevoegdheid gegeven om maatwerkvoorschriften te stellen over onder meer artikel 2.11 van het Bal.

Bij de parlementaire behandeling van het Bal – op de grondslag van artikel 23.5 van de Omgevingswet – is de handhaafbaarheid van de specifieke zorgplichten aan de orde gekomen. Daarbij is overwogen dat daarvan sprake kan zijn als het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht evident in strijd is met de specifieke zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als diegene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht (Kamerstukken II 2016/17, 33 118, nr. 41, p. 28-29, vraag 50 en antwoord 50). De handhaving van specifieke zorgplichten is eerder in algemene zin ook aan de orde geweest bij de parlementaire behandeling van de Omgevingswet en van de Invoeringswet Omgevingswet, waarbij eveneens is benadrukt dat de specifieke zorgplichten alleen betrekking hebben op ‘evidente situaties’ (Kamerstukken II 2014/15, 33 962, nr. 23, p. 77), waarbij voor handhavend optreden sprake moet zijn van een ‘onmiskenbaar in strijd handelen’ (Kamerstukken I 2019/20, 34 986, nr. W, p. 10). Uit de nota van toelichting bij het Bal volgt dat directe handhaving op de specifieke zorgplicht voor de hand ligt bij evidente overtredingen. Daarvan is sprake in situaties waarin het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht (Staatsblad 2018, 293, p. 526).

Uit het voorgaande volgt naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat het bevoegd gezag bestuursrechtelijk kan handhaven bij een evidente strijd met een specifieke zorgplicht. De voorzieningenrechter oordeelt dat de specifieke zorgplicht uit artikel 2.11 van het Bal in beginsel alleen geldt wanneer het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht onmiskenbaar in strijd is met de zorgplicht. Alleen dan kan een overtreding van de specifieke

zorgplicht aan een handhavingsbesluit ten grondslag worden gelegd. De voorzieningenrechter sluit hiermee in zoverre aan bij de invulling die in de rechtspraak is gegeven aan de mogelijkheid tot handhaving van de zorgplicht uit het voorheen geldende artikel 2.1 van het Activiteitenbesluit milieubeheer.

3. Het college hanteert voor de beoordeling van de geursituatie het Geurhinderbeleid van de provincie als eigen beleid. Op grond van artikel 6, eerste lid, van het Geurhinderbeleid wordt bij het beoordelen van een geursituatie kwantitatieve en kwalitatieve onderzoeken gehanteerd die zijn beschreven in de NTA 9065. Uit het tweede lid van artikel 6 volgt dat de belangrijkste aspecten bij het beoordelen van de geursituatie zijn: de frequentie waarin er geur waarneembaar is in de omgeving, de geurconcentratie, de hedonische waarde, de geurgevoeligheid van de bestemming, het onderscheid tussen de nieuwe en bestaande geursituatie en het beoordelingskader acceptabel geurhinderniveau. In artikel 4 van het Geurhinderbeleid staat dat een aanvaardbaar geurhinderniveau ligt tussen de hindergrens en de ernstige hindergrens die moet worden bepaald aan de hand van zogeheten percentielen zoals opgenomen in bijlage 1 van het Geurhinderbeleid. Uit bijlage 2 blijkt dat percentielen normen zijn op jaarbasis die tussentijds beperkt mogen worden overschreden.

Uit de verslagen van de toezichthouders blijkt niet dat de geurcontroles die voorafgaand aan het bestreden besluit 1 zijn uitgevoerd overeenkomstig artikel 6 van het Geurhinderbeleid zijn uitgevoerd. Toezichthouders van DCMR hebben geurcontroles van 15 minuten uitgevoerd en daarnaast uitsluitingsonderzoeken. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter het college onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij overeenkomstig het Geurhinderbeleid heeft gehandeld. De bestreden besluiten berusten daarom op een ondeugdelijk onderzoek. Daarnaast wordt in de bestreden besluiten niet ingegaan op wat in het geval van verzoekster het aanvaardbaar geurhinderniveau is als bedoeld in artikel 4 van het Geurhinderbeleid. De voorzieningenrechter kan daarom niet vaststellen of er sprake is van een overtreding van artikel 2.11 van het Bal op grond waarvan het college handhavend kon optreden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:1816

Zaaknummer: ROT 25/738

Wetsartikelen: 1.6 Omgevingswet, 1.7 Omgevingswet en 2.11 Besluit activiteiten leefomgeving

RECHTSPRAAK

Handhaving/staatssecretaris I en W

Criteria voor toetsing of een stof de einde-afvalstatus heeft bereikt.

Casus

Een bedrijf dat zich bezighoudt met het recyclen van PVC-materialen wilde vijf containers met materialen overbrengen naar respectievelijk India, Algerije en Guatemala. Na controle van de vijf containers is de ILT tot de conclusie gekomen dat zij over onvoldoende informatie beschikte om te kunnen beoordelen of de containers wel of geen afval bevatten. Bij gebrek aan informatie is de inhoud daarom als afval gekwalificeerd en zijn de containers tegengehouden omdat de uitvoer van dergelijke afvalstoffen naar landen waarop het OESO-besluit niet van toepassing is, verboden is. Het bedrijf betoogt dat de materialen ten onrechte als afval zijn aangemerkt; zij heeft voldoende informatie overgelegd waaruit blijkt dat de stoffen de einde-afvalstatus hebben bereikt.

Rechtsvragen

1. Op welke wijze moet worden beoordeeld of een stof de einde-afvalstatus heeft bereikt?
2. Mocht de staatssecretaris zich op het standpunt stellen dat het bedrijf onvoldoende gegevens heeft overgelegd om te kunnen beoordelen of aan de einde-afvalcriteria is voldaan?

Uitspraak

1. De Afdeling overweegt dat, gelet op artikel 1.1, achtste lid, van de Wm, ten eerste duidelijk moet zijn dat de afvalstoffen een behandeling van recycling of andere nuttige toepassing hebben ondergaan. Dat hiervan sprake is, is in deze zaak niet tussen partijen in geschil.

Om te kunnen beoordelen of voldaan is aan voorwaarde a) van artikel 1.1, achtste lid, van de Wm, dus of een stof bestemd is om te worden gebruikt voor een specifiek doel, is informatie nodig over het beoogde gebruik. PVC Recycling merkt terecht op dat dit niet inhoudt dat een stof pas de einde-afvalstatus kan bereiken na voltooiing van de beoogde toepassing, maar dat doet er niet aan af dat ook in een eerder stadium al duidelijkheid moet worden verschaft over

de uiteindelijke toepassing van de stof. Dit kan bijvoorbeeld door informatie te verschaffen over de uiteindelijke producten die van de stof gemaakt zullen worden of door op andere wijze aan te tonen dat de vervaardigde stoffen voor specifieke doelen zoals bedoeld in artikel 1.1, achtste lid onder a van de Wm gebruikt zullen worden.

Vervolgens moet om te voldoen aan voorwaarde b), beoordeeld worden of er een markt is voor of vraag naar de stoffen. Dit kan bijvoorbeeld worden aangetoond door informatie te verschaffen over de afnemer(s) van de stoffen.

Daarna moet voor voorwaarde c) worden beoordeeld of de stof voldoet aan de technische voorschriften en geldende wetgeving. Hiervoor zijn twee dingen van belang: waar gaat de stof voor gebruikt worden en wat is precies de samenstelling van de stof? Alleen als duidelijk is waarvoor een stof gebruikt zal worden, is bekend welke technische voorschriften en wetgeving gelden, en alleen als duidelijk is wat de samenstelling van de stof is, kan beoordeeld worden of aan die voorschriften en wetgeving wordt voldaan.

Ten slotte is om te kunnen toetsen aan voorwaarde d) van belang of beoordeeld kan worden dat het gebruik van de stoffen over het geheel genomen geen ongunstig effect heeft voor het milieu of de menselijke gezondheid. Ook hiervoor is van belang om te weten wat de samenstelling van de stoffen is en, indien van toepassing, welke bewerking deze hebben ondergaan.

2. De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris zich op het standpunt mocht stellen dat PVC Recycling onvoldoende gegevens heeft overgelegd om te kunnen beoordelen of aan de einde-afvalcriteria is voldaan. De voornaamste reden hiervoor is dat PVC Recycling haar stellingen niet tot nauwelijks heeft onderbouwd. Zo is bijvoorbeeld te weinig consistente informatie verschaft over het beoogde gebruik en of daar een markt voor is. De stoffen in de container die naar India zou worden verscheept, waren volgens PVC Recycling bedoeld om PVC buizen van te maken. Er zit echter geen stuk in het dossier dat dit onderbouwt. De twee containers die naar Algerije zouden worden verscheept, bevatten volgens PVC Recycling ook stoffen die bedoeld waren om PVC buizen van te maken. Hoewel er een intentieverklaring van de afnemer bij de stukken zit, komt de daarin gegeven omschrijving van het materiaal niet overeen met de labels op de zakken in de containers. Ten slotte zou van de stoffen in de containers die naar Guatemala zouden worden overgebracht, schoenzolen worden gemaakt. De omschrijving van het materiaal door de afnemer komt echter niet overeen met de omschrijvingen van de materialen die zijn aangemeld bij de douane. Daarnaast zijn de materialen die in de zakken in de containers zitten heel verschillend. Gelet hierop heeft PVC Recycling voor geen enkele container aangetoond wat er daadwerkelijk met de stoffen zou

gebeuren. Niet door informatie over te leggen over het specifieke beoogde gebruik en de afnemers van de stoffen, en ook niet op andere wijze. PVC Recycling heeft dan ook geen bewijs overgelegd waaruit blijkt dat aan de voorwaarden onder a) en b) is voldaan. Verder heeft PVC Recycling ook niet aangetoond dat de stoffen voldoen aan de technische voorschriften en geldende wetgeving noch dat ze geen ongunstige effecten hebben op het milieu of de menselijke gezondheid. Zo heeft PVC Recycling de staatssecretaris bijvoorbeeld geen inzicht verschaft in haar bewerkingsmethoden of de precieze samenstelling van de stoffen. Ook ten opzichte van de voorwaarden onder c) en d) heeft PVC Recycling dan ook onvoldoende informatie overlegd om te kunnen beoordelen of hieraan wordt voldaan.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 04-12-2024

ECLI: ECLI:NL:RVS:2024:4838

Zaaknummer: 202307158/1/R4

Wetsartikelen: 10.60 lid 2 Wm, 2 onder 35 sub f EVOA en 1.1 lid 8 Wm